

РЕШЕНИЕ

№ 3393

гр. София, 20.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 08.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1334** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на М. Х. А., гражданин на П., чрез адв. П. И. К., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, срещу отказ за издаване на виза „С“ изх. № ISB 1800434, постановен от завеждащ консулска служба при Посолството на България в И., П.. Изразяват се съображения за неговата материална незаконосъобразност. Претендират се разноски.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република България. Приложил е към заявлението си доказателства за наличие на средства по банкова сметка, застраховка, доказателства за платен двупосочен самолетен билет, доказателства за основанието и целта на посещението й - нотариално заверена покана - декларация от неговия баща за частно посещение,

договор за наем, декларация за осигуряване на издръжка по време на престоя. Приложен е и документ за платена такса.

В оспорения отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, а като словесен еквивалент на фактическото основание - „целта и условията на планирания престой не са обосновани”.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Ето защо, същата е допустима.

По същество е основателна, по следните съображения:

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от цитирания нормативен акт.

В процесния случай, отказът е издаден от консулско длъжностно лице – съветник, завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в И.. По делото е приложена заповед № 7/08.10.2018г. на на посланика на Република България в П., съгласно която считано от същата дата издателят на отказа е оправомощен да изпълнява в пълен обем функциите на завеждащ консулската служба, включително и има правомощието да подписва формуляр към Приложение № 7 към чл. 34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.) за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

При тези обстоятелства, съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Съдът счита, обаче, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосновали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В мотивите на отказа е налице цитиране на правното основание – чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. Фактически основания обаче, не са посочени. В оспорения административен акт е налице бланкетно изречение, в което декларативно се сочи, че целта и условията на планирания престой не са обосновани. Това на практика е словесно изписване разпоредбата на чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. Защо административният орган е приел, че жалбоподателят не е доказал, при това убедително, целта и условията на своето пътуване, не става ясно. Не са изложени доводи и за евентуално съмнение за автентичността или истинността на приложените документи за издаване на виза или надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В своята съвкупност, това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви.

Съдът намира, че административният акт е издаден и при нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 10 т. 17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно.

Съгласно цитираната норма норми, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на планирания престой. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. За доказване на целта на пътуването жалбоподателят е представил следните доказателства: Покана - декларация за частно посещение на чужденец в Република България и декларация за осигуряване на издръжка от страна на неговия баща М. М. А./ л.8,л.18/; застраховка за пътуване/л.17/; декларация за адрес и договор за наем; платена резервация за полет И. - Доха - С. на 14.01.2018 г. и полет С. - Доха - И. на 28.01.2018 г.;Извлечение от банкова сметка /л.27-29/.

В своята съвкупност, доказателствата, представени в хода на административното производство доказват, че целта на пътуването на М. Х. А. до Република България е посещение на роднини.

За доказано, с оглед представената декларация за адрес, копие на документ за постоянно пребиваване на бащата на жалбоподателя, договор за наем на жилище и предвид липсата на доказателства, които да ги опровергават, следва да се приеме и обстоятелството, че е осигурена жилищна площ за чужденеца, в апартамент в [населено място], кв. М. 2, бл.239. Последното има отношение към доказване условията на пребиваване от страна на заявителя, което също е обстоятелство, което има значение за правилното прилагане на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Както вече бе посочено, от страна на административния орган не са предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказването целта на пътуването. Не са посочени и други конкретни фактически основания за отказ за издаване на виза. Последното обстоятелство води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. Той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване – едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза за краткосрочно пребиваване на М. Х. А..

По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения договор за правна защита и квитанция за внесена държавна такса в размер на 510 лева / 500 лева –адвокатско възнаграждение и 10 лева –ДТ/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х. А., гражданин на П., чрез адв. П. И. К., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, отказ за издаване на виза „С“ изх. № ISB 1800434, постановен от завеждащ консулска служба при Посолството на България в И., П..

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], П., чрез дирекция „К. отношения” в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховен административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ:

